

Womhaj Bóh!

Cziklo 14.
2. haprleje.

Lětnik 9.
1899.

Šerbske njedželiske kopjenka.

Wudawaju šo kóždu šobotu w Šmolerjez knihicziščežerńi w Budyschinje a šu tam dostacž ša šchtwórtlětnu pšchedplatu 40 np.

Z u t r y.

Mat. 16, 4.

„A jako tam pohladachu, pytnychu wone, šo tón kamjeń wotwaleny bě.“

Jutrowne wješele dženša w wutrobach wschitkich wěrjaznych kšehesčizjanow bydli. Wješele swonja jutrowne swony, wješele spěwaja jutrowne kšerlusche, wješele pšchopowjedaja jutrowne kšerlusche, haj, šamo stwórbja šo šobu wješeli, ptaczki šo k nam wróczimšchi šwoje rjane kšerlusčki fanošchuja.

Tež my, moji lubi kšehesčizjenjo, chzemy šo wješelicž. Póježe, dzijmy š pobožnymi žónskimi k rowej horjestanjeneho a šlyšchmy wulku dobyčezětku powjesč žeršchtu žiwjenja: „Šmjercž je póžrjeta do dobyčeja. Šmjercž, hdže je tvoje žahadlo? Šela, hdže je tvoje dobyčeje?“ My njetriebamy wonjaznych wězow nakupowacž a cželo teho šnjeseja žalbowacž, pšchetož wón je žiwý a knježi do wěčnosčeje. My šo tež bojasni kaž tamne žony praschecž njetriebamy: „Šchtó budže nam tón kamjeń wot rowowych durjom wotwalicž.“ Pšchetož tón kamjeń je hižo wotwaleny. Tón šylnišchi je ryhel šmjercže roslamał a durje wušbėhnył. Wobhladajmy šebi tón wotwaleny kamjeń w šwětle jutrowneho šlónčžka.

Wón je pomnik Božeho wodžžnja. Čžichi pjat myšlachu šebi cži njepšchecželjo, šo maja dobyčeje. Tón šnjese bėšche na kšchizž pšchibity, wón bėšche wumrjel a lėžešche w rowje. A na jeho row bėchu cžezki kamjeń

požžili a jón šašglowali a wojakow tam na stražu stajili. Wėrnosčž bėšche po šdacžu pocžiščezena, prawdosčž pohrjebana. Ale hlaj, kažte jutrowne dobyčeje šnjese! Šemja šarži, šngel šo roslemi, kamjeń na boł šlecži a wojazy šo wschė nastróža a k šemi padnu. Tón šnjese Ješuf pak wundže jako šeršhta žiwjenja. Wótž je šyna šbudžil. Džiwne wodženje Bože! Šladajo na wotwaleny kamjeń šo jemu tež ša našch cžasž doměrju. Dženša drje šo tež šda, kaž bychu šnjesejowi njepšchecželjo dobyčeje dostacž móhli. Wjele luda je jim pšchypadnyło. Wona je žalóšna wucžba, kotraž cžłowjeka škicžo wėru a šwėdomnje bajku cžini. Pšchezo bóle a bóle šo w našchim cžasžu cžmi. Š daloka je hižo hrimanje šlyšchecž. Šchtó budže? Wotwaleny kamjeń wot Ješufoweho rowa nam praji. W šwojim cžasžu tón šnjese šam tu na bitwišchczu budže. A šchtožkulizž pšchecžitwo njemu rēcža a cžinja, nicžo jim njepomha, tón šnjese woštanje dobyčezė.

Wotwaleny kamjeń wot rowa Ješufoweho je pošledni kamjeń na twar dokonjaneho horjestacžja. My wėrimy, šo je naš šnjese Ješuf wot hrėchow wumohl. Šdy by pak w rowje woštal, šchtó by wucžiščizil našchu hrėšchnu winu? Šchtó by nam móž dal rječžajny hrėcha roslamacž? Šhryštuš niz, pšchetož wón by šam wopor hrėcha byl. Wón potom njebyl to jehnjo Bože, kotrež hrėchi šwėta nješe. Wón potom njebyl našch šrednik a wyschšchi mēšchnik. Šeho krej naš potom njemohla wumycž wot našcheje hrėšchneje winy, pšchetož wona by byla šama krej cžłowškeho martrarja. Ale nětko je šhryštuš horjestanył

wot mornych. Nětko je nasche wumóženje dofonjal. Nětko mamy wujednanje sa nasche hrěchi, kotrež je Bóh pschijał. To wobšwědczuje wotwaleny kamjen. Bichetož wón je posledni kamjen na twar nascheho wumóženja.

Wón je róžkny kamjen zyrkwe. Přeni křesćijanski křezor da wnsche rowa Křisturoweho krašnu zyrkej natwaricž a jej zyrkej křwiateho rowa narjekny. Ale zyle křesćijanstwo njeje nicžo druhe, křiba zyrkej křwiateho rowa. Tón kamjen, kotryž bu cžěplojo saczipli, je šo róžkny kamjen sczinił. Pohladajće na japoschtolow: šhto je jich tajkich smužitnych sczinił? Myšlicze šebi, jena wucžba, myšl, myšlicze šebi, šo by tajka šwět pschewinyła? Abó myšlicze šebi, šo bychu šo czi mužojo sa bajku křudowacž a moricž dali? Abó myšlicze šebi, šo by nascha zyrkej dženska hišcže stejala, hdyž by na křiwym podložku stejala, hdy by na pěš natwarjena byla, kotryž bu někotři jebačoj šwětej bjes woczi czipli. Došcž s tym, Šesuf Křistuš je wopradowže horjestanył. Tónle podawł šu šwjeczi japoschtoljo kaž wulku škalu do šchumjazeho ludoweho morja czipli. Šhtož šo wo njón štorczi, tón budže šo rošrašcž, na kotrehož pał wón padnje, teho budže wón rošmjasč. Tak je, tak budže hacž do kónza šwěta.

Štóncžnje je wotwaleny kamjen šažkny kamjen nascheho wobnowjenja. Šsrijedža w kraju šmjercže je móž wěcžneho žiwjenja. Ty ju w historiji zyrkwe wobladaš. Šak hušto bu zyrkej wot šuroweje šwětneje mozy šwajšana. Ale kóždy křóč w nej bydlaza móž rowoweho rnhela a rjećasny rošpukny a s noweje mlodoštnej mozy poštanje. Ty tu móž pošnajesč w škutkach, kotryž stej křesćijanska wěra a lubošcž dofonjalej. Ty pošnajesč je w smužitosczi wěrijaznych, we wutrajnosczi mišionarow, w ponižnosczi diatonšow. Myšlich šebi šnano, šo by tajka žiwjenška móž s wěry do nekajšeho mornych pschicž mohła? Ně žiwjenje wukhadža jenož wot žiweho. Šodaj šo, luby křesćijano, s cžělom a dušchu do lubeho Kņeša Šesom Křistu a hladaj, hacž tež mozy wěcžneho žiwjenja w šebi nješacžujesč. Ty šo modliš, a wón je tebi blisko a dawa tebi křobłoscž k wojowanju pschecžiwu hrěchej. Ty křisćisč jeho šłowa, a wutroba šo tebi hori w lubošczi, w nutrosčczi a radosčczi. Ty plakaš, a wón šo k tebi pschibližuje a šylšy šwotrěwa a tebje troštuje. Šaj šawěrnje, wón je žiwny. Wotwaleny kamjen je šažkny kamjen twojeho wobnowjenja k šwjatemu žiwjenju. Šutry šu! Tón Kņes je horjestanył! Šalleluja. Šwěšel šo, wšewel šo, křesćijanstwo. Šamjen.

Šesuf Křistuš psched šudom.

(Šolracžowanje.)

Nětko štawa šo pódlaški podawł. Šilatowe wušnacže, šo wón žaneje winy nad nim njenadešdže, rošhori jeho wobštoržerjow cžim bóle, kaž nam sczenil Šukasč 23, 4 šl. powjeda: „Wón je lud šaměšchal, wucžiwšchi tam a šem po wšcžěm židowškim kraju, a je w Šalilejskej špocžal hacž šem.“ Šilatuš cžuje, šo jeho tele wobštoržowanje do wulkich wuškosčow pschinjescž móže. Šak, hdyž powjesč wo tym k romškem gubernatorej w šyriškej Antiochiji dónđe, kotryž běšche Šilatej pschedštajeny, abó hdyž šo šama w Šomje rošnješe a tam křezor Šiberiuš, nišomu njewěrijazy a došcž šurowy cžłowjek, wo tym šhoni, šo je Šilatuš židowšeho cžłowjeka, kotrehož šu šami židža sa šběžkarja wobštoržowali, wušwinowal? Šehdy běšche ša bohota wumožazy trošcž, šo šłowo wo Šalilejskej šaššyša a šo na dalsche naprašchowanje šhoni, šo je tónle cžłowjek s Šalilejskej. W kažka škladnosč, Šalilejski kral, Šerodasč, Šesufowy krajny wótž, je runje w Šerusalemje, na jutry je šem pschisčol. Ššnano šebi Šerodasč Šesufa jako šwojeho poddana pod šwój šud žada, ša-

šlyšchawšchi wo tutym wobštorženju. Šeho dla pošcžele Šilatuš Šesufa hnydom k Šerodasčej. Šo je šyn tamneho Šerodasča, kiž je po Šesufowym narodženju njewinowate džěcžatka w Šethlehemje a w Šethlehemškej wokolinje ššonzowacž dal, šo by s tym tež šawěscže nowonarodženého židowšeho krala ššonzowal. Ššyn nješěšche tak šurowy, ale tež niz tak mudry a křuty, jako jeho nan. Wón běšche šo woženil s mandželškej šwojeho bratra, kotremuž běšche mandželštu rubil, a ššoncžnje běšche jeho tale žóništa šawjedla, šo běšche Šana křeženika ššonzowal.

Wón běšche cžłowjek bjes wšcžěch šašadom, teho dla hołdowasche wšcžěm pschiwěrkam; wo Šesufowych džiwach šaššchawšchi, mējšěšche, šo je šo Šan křeženil s kraleštwu šemrjetnych wrócžil. Šotom běšche šo ras tež na to šameril, šo cžyšche tež Šesufa ššonzowacž, abó tola cžyšche, šo by Šesuf to wěril a šo teho bojal, šo nješy wjazy do Šalilejskej pschisčol. Šola Šesuf da jemu na to prajicž (šcž. šw. Šuf. 13, 31 šl.), šo je wón lišcša, cžłowjek pošny bojošcže a lešnosčcže, wo kotrehož šo wón ani štaracž nješudže. Šako nětko wojazy Šesufa k njemu pschiwjedu, je Šerodasč wulžy šwěšeleny, ššoncžnje tola, šcžtož šo jemu hacž dotal poradžilo nješěšche, šwoju wěšpnošcž s tym špokojicž, šo móžesche šebi tehole cžłowjeka wobhladač.

Tu pał štanje šo jemu tež hnydom ponižowanje. Šazarenški nima jeho ani ša wotmolwenja hódneho. Šeho dla dyrbi šo Šerodasč s tym špokojicž, šo Šesufej křisćěžaty křicž wobšcžnyšchi šo nad nim wšcži. Šak cžyšche jeho jako krala wušměchowacž. Šo by šo nekaf wo Šesufu roššudžil a šo by šwój roššud Šilatej šžžil, to nima Šerodasč ša trěbne, hdyž tež wuššchchi mēšchizy a pišmawucženi, s Šesufom šobu pschisčedšchi, jeho psched Šerodasčom wobštoržuja, wšele mjenje džēja jeho myšle na to, šo by tuteho muža psched šwój šud žadal: cžeho dla dyrbjal šebi jutrowny šwjedžen s tak šhutnym našadžowanjom myšlicž? Wón pošcžele Šesufa šako wróczo k bohotej, kotryž špšnaję, šo šo jeho pošpyt njeporadžil, šo by Šerodasč jeho še wšcžěch wuškosčow wušwobodžil.

Tak šapocžnje šo šcži ššhodžen wuššudženja, psched Šilatow šo podawazeho. Špodžiwne je, šo cže Šilatuš psches pschilubjenja Šesufowych njepšcchězelow šmērowacž. Šola to štanje šo še šštodu ša Šesufa. Šak dolho, hacž běchu Šesufa k Šerodasčej dowjedli, mējšěšche wón cžaka k rošpominanju. Wón běšche šebi pučž wumyšlił, na kotrymž cžyšche wuššdž šrijedža mjes prawdosčču a njeprawdosčču, šo by šo křyl psched šudniškim mordarštwu na jenej štronje, a na drugej štronje, šo nješychu jeho wobštoržicž a šo na njeho pschisčłodžecž móšli psched křezorom. Štare prawo a wšcžnje žadajšche šebi, pschi škladnosčczi pašabššeho šwjedženja, tuteho šwjedženja wušwobodženja išraelšeho luda s egyptowškej nušy, ššštnika psches wobšnadženje s jeho nušy wušwobodžicž. Šilatuš porucža židam, šo bychu Šesufa ša tutu dobrotu wuššwolili, šebi myšlo, šo móšli šo židža s tym špokojicž, dokelž šo s wobšnadženjom wupraja, šo je tón, kotryž šo wobšnadža, tola ššštnik byl. W Šilatuš cže šo tež s tym špokojicž, dokelž šo s tym s najmješšcha Šesufej žana cžělna křiwoda nještanje; s druge pał křyje šašudženje, kotrež je šo psched wobšnadženjom štacž dyrbjalo, bohota, hdyž by šo nekaf na njeho cžył pschisčłodžecž pola jeho kņesow. Šola tónle wupucž šo bohotej šaraczi, hdyž wjednižy mjes ludom hešlo roššchěrjuja, šo njerodža Šesufa wušwobodženého, ale tamneho Šarabbaža, kotryž běšche pschi šběžku mordarštwu ššucžil, kaž nam sczenil Šan 18, 39 šl. a 19, 1 šl. powjeda.

Šilatušowa mandželšta běšche jeho warnowacž dala, šo nješy tutemu prawemu žaneje křiwony njecžinił. Nětko dyrbjesche Šilatuš šwojemu přenjemu pschilubjenju, ludej k Šesufowej šštodže datemu, s drugim pschetřecžicž: wón da Šesufa wuššwifacž, šo nadžo, šo šo pola mnohich, hdyž wušladaja, šak ma tutón cžłowjek cžěpčicž, šak je s křewju pošny, šidženje je šobucžucžom pošny, šo móže potom s pomožu tutych mnohich dozpicž, šo šo Šesuf wušwobodži a pušcži. Wuššwifanje štawasche šo s křudami, s rjemjenjom a poštronkow naplecžennyh, a to s tajkej šurowošču, šo cžłowjek hušto došcž hnydom wumrje.

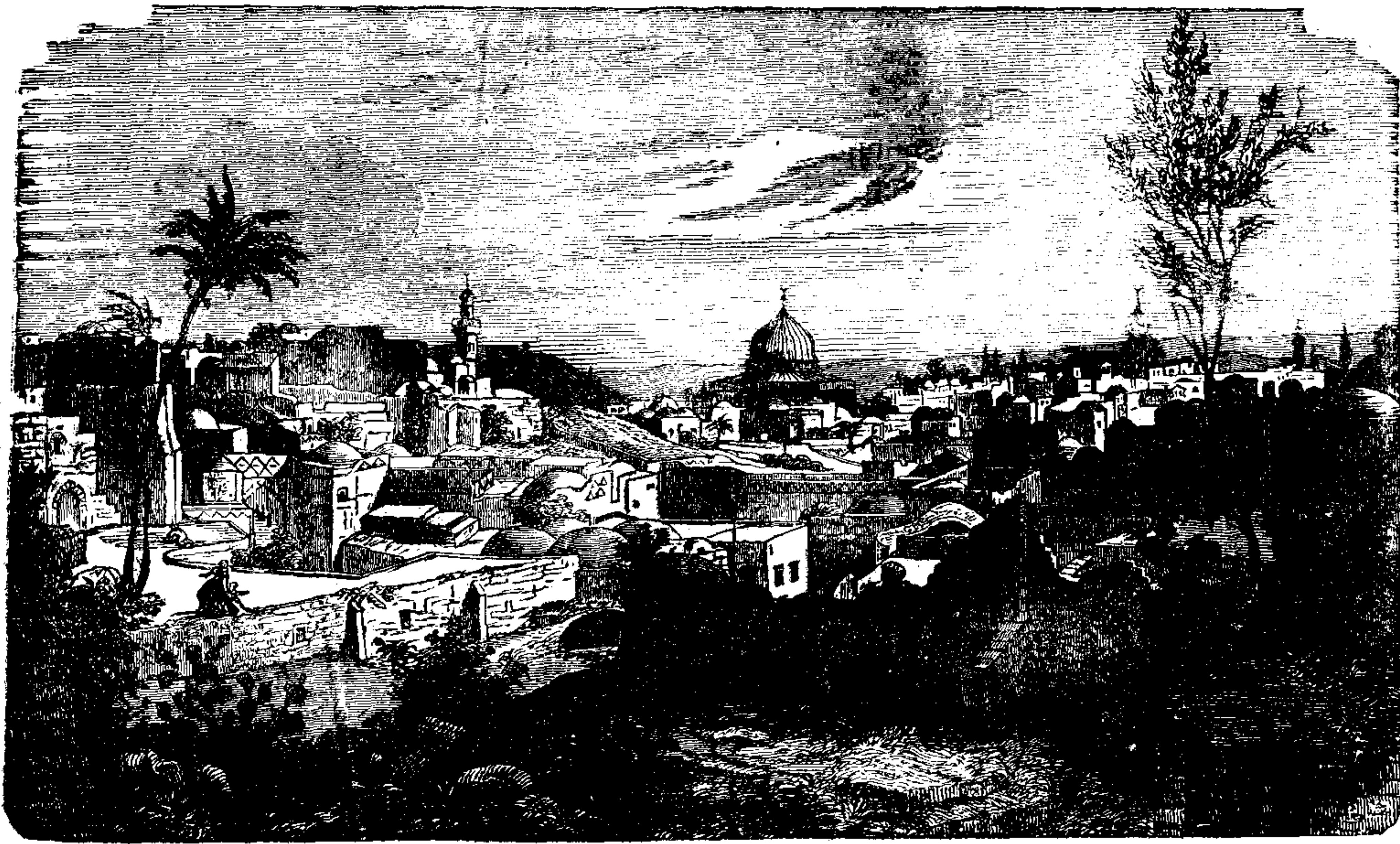
Nješje to žalošne wšcžnje, s kotrymž dyrbi šo šobucžucže ša drugeho cžłowjeka šbudžicž! Šda šo, šo šu Šesufa w šnutššownym hrowowym dworje wuššwifali. W nětko wuššupi Šilatuš s Šesufom, s křewju pošnym, s cžěpnymi wěnzowanym, s wušměchowazej draštu wodžetym, psched lud wolašo: „Šlejčže, kažki to cžłowjek!“

Tartej tšeczej sšhodzeny, hdžež bohót ludej mnoho pšchilubi, so by ham s wufloščow wulešł, šłeduje stónčnje požlednja, hdžež bo bohót po ludu škožuje.

Na Pilatufowe šłowo: „Šleječe, kajki to cžłowjek!“ šłeduje napshečžiwne šłowo: „Šchižuj, šchižuj jeho!“ To by Pilatuf žyle wěšče do přédka wjedžecz dyrbjał, dofelž bēšche po romškim wašchynu wuschwitanye šapoczatk šchižowanja. Šsu-li

na pšchezo. A tola šo tón šamy row, pšchi kotrymž bēchu šrudni stali, n jutrownym ranju wotewri. Lubošnje sšhadžesche šłóncžko wysche měšta Šerusalem a šbóžnik wuńdže jako dohycžer šmjercze s rowa. Měšto Šerusalem drje naž dopomni na wšchitke te měštna jeho cžerpjenja a wumrjecža, nam šo tam dženšnišči džen hiščeče pokasuje tak mjenowana via dolorosa — pucž bolosčow, po kotrymž je šbóžnik šwój šchiž na Golgatha nješł — ale nēšhto

je, šchtož nam to měštno tak lubošne cžimi — to je horjestacze šbóžnika. Wysche Šerusalem je jutrowne šłóncžko seššhadžalo, kotrež šo nētko šwēczi pšchewšchón šwět. Duž je nam ša jutrowny šwjedžen wobraš Šerusalem wošebje witany a našche wutrobny t jutrownym myšlam wabi.

Na jutrowny šwjedžen: „Měšto Šerusalem“.

njepshečželjo Pilatufa, hdyž tež bēšche pšchewšedženy, šo je Šesuf njewinowaty, nufowali, šo by nad Šesufom sawod t šchižowanju wufonjał, cžeho ša šo jim njedyrbjało poradžicž, šo jeho stónčnje tež nufowachu, šo ma šo Šesuf šchižowacz? Drje wotmolwi wón na jich wolanzu sšwopřédka, kaž by cžył šo židow wufšmēchowajo smužicž: „Šmicže wy jeho, a šchižujecže jeho; pšchetož ja njenamakam žaneje winy nad nim.“ Židowšy herjefarjo praja nētko šłowo, kotrež šo nam w špoczatku špodžiwne šda: „My mamy kašnju, a po tej našchej kašni dyrbi wón wumrjecž; pšchetož wón je šo šam Boži Šsyn ščžinił.“ (Ščž. šwj. Žana 19, 7.) Kał wóža židža mēnicž, šo Pilatufa s tym t Šesufowej šmjerczi nufuja? Njedyrbja šo stónčnje na wotmolwjenje pšchihotowacz, šo woni potajškim wot přjedawšcheho politiškeho wobštorženja wotšstupja a wupr aja, šo Šesufa šwojeho předowanj a dla, šo jeho nabožiny dla hidža, šo jeho teho dla wobštoržuja a šebi jeho šmjercž žadaja? Majebacz teho, bēšche židowške wotmolwjenje derje a prawje woblicžene a wobmyšlene. Pilatuf mējesche špóšnacž, šo je se šwojej nadžiju, šo woni wot šwojeho žadanja wotšstupja, na wopacžnych pucžach. Woni njechadža a njemóža, jeli šmēm tak prajicž, šwojeho šwědomja dla wot šwojeho žadanja wotštupicž, šo ma šo Šesuf šchižowacz. Šdyž šo na wyschnoščž samērišch, kotraž šo naboži, dha trjebasch jenož šhroble cžěło pokasacz; šo by wona stónčnje do wšcheho šwolila. Njewocžakany je sawěšče židam tež šacžiščez byl, kotryž bēšche jich wotmolwjenje na Pilatufa ščžinile. Ščženił Jan pišche: „Šako pał Pilatuf to šłowo šlyšchesche, bojesche wón šo hiščeče bóle.“ Niz pšched židami, ale pšched Šesufom.

(Pofracžowanje.)

A našchimaj wobrašomaj.

Na jutrowny šwjedžen podamy lubym cžitarjam dwaj wobrašaj t nutrenemu wopomnjecžu. My šmy našcheho šbóžnika w tym šwjatym póštnym cžasu šako pšchewodžili na hótškim pucžu jeho cžerpjenja a wumrjecža. Tam na Golgatha šłóncži šo jeho cžerpjenje. Wón da šwojeho ducha horje t šwojemu Wótžej, hdyž bēšche přjedny dohycžerške šłowo sawolał: „Dokonjane je!“ Cži jeho wšchat šu wšchu nadžiju šhubili, hdyž jeho morweho na šchižu widža. To pokasuje nam tež našch přeni wobraš. Woni šjeru Šhryštušowe cžěło s šchiža, šo bychu je šhowali. Te žony šo štrošhtowacz njemóža; woni šebi myšla, šo je nētko wšchitko nimo, šo je tón, wot kotrehož šwoje šbože wocžakowachu, morwy

nētko cžas a měštno nastupa, šjewimy jenotliwe sšhadžowaniki lubym Šserbam t luboščžiwemu wobkedžbowanju: „Naletnja sšhadžowanica šerbškeje študowazeje mlodosčže dopoldnja w 9 hodžinach w Budyškej tšelečni.“ Wot 11—12 hodž. narodopišny wotrjad Macžizy Šserbskeje w „liščezej jamje.“ Šłowna šhromadžišna Macžizy Šserbskeje popoldnju 1/2 hodžin w Gudžiz hofčenzu w Budyščinje. Šo tym w 6 hodžinach tež

Šhryštuš šjerje šo s šchiža dele.

w Gudžiz hofčenzu „šwjašt šerbškich towarštwow.“ Lubi Šserbja! njekomdžecže šo šjedu po jutrach. Njeprajecže, šo, waž ratašške džěło domach šadžeržuje. My šmy lēšča rjane wjedro pomēli, hdžež šeze hižo wjele na šywach nadželacz móšli. A temu šu jutry šahe, šo džěło njecžetnje, hdyž byšchecže tón dženi jako dohycžer Šserbja do Budyščina pšchishli. Tam hdžež šo ša našch lud

džela, što wošebje woczafuje, so tež naschi ludžo s luda pschindu a jako dobri Szerbja sjawne šwědčenje wotpołoža.

— Na lětusche léczo wotmyšleny twar Malešchansteje schule so drje, kaž je šlšchec, najskerje w tym lécze wjazny njeruwjedže. Wšěcže wschaf by tajki twar nusny byl w džiwanju na liczbu schulskich džeczi, a tola schto pomha potom natwarjena schula w tutej nimale do czista šerbstej schulstej wošadže, hdyž tam potom šerbsteho wučerja njedostanu. W Boschezach je što psched nimale 2 lětomaj tež powjetschena schula natwarila — ale na šerbsteho wučerja šu hacž nětko czafacz dyrhjeti a druge wučerške městno je wuprosdnjene wostalo, doniž što nětko jutry nadžijomnje přeni krocž wošadži.

— Přeni dženi jutrow směje knjes farat Birnich popołodnju w 2 hodž. we Bulfej Dubrawje spowjednu rěč a kemschenje.

— Na gymnastiju w Freiberku je wysche knjesa Mrósaka-Srodžišczjansteho hišchže jedyn Szerb šwoje pruhowanje wobstał, knjes Laraš i Hodžija. Wón chze lékařitwo studowacz. S zpla je jich jutry 1899 na 17 šakšich gymnastijach 411 (w lécze 1898: 464) wotkhadne pruhowanje wobstało. S nich chze prawišnistwo studowacz 159, lékařitwo 53, theologiju 45 (lěto přjedy 48), rěče 33 (lěto přjedy 17). Wošebje nadpadaze je, so je liczba tych, kiž rěče studuja, tak pschiběrała. Wotshjerali šu studowazy lékařitwa, schtož je jara dobre, dofelž je jich hižo nadošej. Tak je tež šwjězelaze, so studowazy duchownstwa lěto a bóle wotshjeraja, so što jich nětko jenož telko na duchownstwo štoži, kellož što tež něhdy w Šalskej sa lěto trjeba. Pschetož w pošlednich lětach bu lěto a hubjenšche sa duchownškich kandidatow, dofelž jich wulka liczba městna namafacz njembošesche. Tež w našchich šerbškich wošadach wjazny žana nusa njeje. Nadžijomnje tola wschitny šerbšny kandidacža tež bórny duchownške šastojnstwo dostanu, so njebychu tak dolho czafacz trjebali, kaž němžny duchowni.

Czihi pjatf a jutry.

Na czichim pjatku stejimy my pod Šesufowym kschizom, na jutrownym ranju psched jeho prošdnym rowom; czihi pjatf rěčži wo šmjerczi, jutry wo dobywacškim horjestawanju. To je najwjetsche a najšrafnišche, schtož nam czi japoschtoljo we Šesufu Šryštužu we tym jadrje a w hwěšdže šwjateho pišma prajicz wjedža: wón je sa naš wumrjel a sa naš horjestanyl. Wjes teho kschizowaneho a horjestanjeného njeje sa nich a sa naš žane woda-wanje hrěchow, žana wěczna šbóžnosč.

Na czichim pjatku myšlimy my na našche hrěchi a jich móž. — Luther praji: Šdnyž my strowi běchmy a wschelake dobroty wot Boha teho Wótza dostachmy, pschindže czert a pschinjesty naš do njepošluschnosče, hrěcha, šmjercze a do wschitkeho nješboža, so my we jeho hněwje a nješnadže ležachmy, k wěcznemu šatamanstwu šafudženi, schtož my šebi šaflužili běchmy. — Našche hrěchi potajškim šu naš do šatamanstwa pschinješle. — Božemu ludej stareho šluba, kiž Boha teho Šnjesa wopuschyžil bě a teho dla wot teho Šnjesa do rukow pohanow bu daty, pschiwola Šesaias: „Wy šče waschich hrěchow dla pschedaczi.“

Tehorunja šmy my našchich hrěchow dla wot teho Šnjesa do mozy teho czerta podaczi, my šmy našchich hrěchow dla pschedaczi.

Wot czerta jaty běžach ja

A k šmjerczi podczijeny,

Mje wschědnje hrěchi czwiluja,

Běch we nich narodženy.

Na czichim pjatku bu Šryštuž našch šarucznik, wón wja našche hrěchne winy na što, abo kaž što Luther rjenje wupraji: „Wona njebě žana rada, pomoz a trošcht, hacž so što tutón jeniczki a wěczny šyn Boži našcheje žalosče a hubjenstwa i njewušlědženej dobroty nad nami šmili, a i njebješ pschindže, so by nam pomhal. Tak šu nětk tamni czwilowarjo wschitny šahnaczi, a na jich městno je šupil Šesuf Šryštuž, Šnjesh teho žiwjenja, prawdošče, wschitkeho dobreho a šbóžnosče.“ Ššes tu krej Šesom Šryšta šmy my i Bohom wujednani a teho dla se wschitkeje mozy teho czerta a hrěcha wušwobodženi. Tón hrěchny dolh je se šwjatej krowu šaplaczemy. Wóh je tuteje krowě dla wujednany, a teho dla je našch czwilowar, tón czert, se wschitkami jeho žadanjemi wotpošafany.

Teho dla: Čžejč budž Tebi, Šryšchže,

Kiž ty nusu czěpješche

A na kschizu džěšche

Sa naš do šmjercze.

Na jutrownym dnju što my wješelimy na tym dobyčžu, kotrež je Šryštuž dobył, psches to horjestawanje je tam na czichim pjatku došonjany wumožerški štkf šahglowany.

Na jutrownym ranju što žplemu šwětej pschipowjeda: Šesuf je živy. Wón je što se šmjercze k žiwjenju pscheczšchczil. — Budžichu-li te žónške na tamnym jutrownym ranju te čželo Šesufowe, kotrež woni pytachu, namafali, dha by našcha wěra k ničomu byla, wone njeby žane wumóženje wot hrěchow bylo, Šesuf njeby potom Boži šyn byl, abo temu Wóh człowjetej móžno bylo njeby na czerczi a na šmjerczi dobywacz. Tola: Šalleluja, Šesuf je živy.“ Wón je šylnišchi hacž hrěch a šylnišchi hacž šmjercz. Tehodla móže wón móžnje pomhacz we wschitkich nusach tuteho žiwjenja, teho dla móže wón tež nam pomhacz, na šmjertnej nusu dobywacz.

Ty pscheminyl šy i dobyčžom,

Ššmjercz, štrachnosč czertowštu,

A napjelnił šy i wješelom,

Wšchěch štyštnych wutrobu.

Na jutrownym ranju je tón Šnjesh šam móžny wopofas dal ša šwoje šłowo: Ša šym te horjestawanje a te žiwjenje.

Tehodla móžemy što my wschitny w pohladanju na rowy našchich lubych trošchtowacz i tym druhim šłowom: Šchtóž do Šesufu wěri, tón budže živy, hacž runjež wumrje. — Duž dyrhja nam wschitke te šubla džěšomne byč, kotrež je tón Šnjesh na Golgatha wufupil a i rowa sa wschitkich człowjefow šobu pschinješl, a našche wobšedženštwu dal byč. Duž dyrbimy junu wumrjecze a junu horjestacze woczafacz. My šmy i Šryštužom psches šchczenižu pohrjebami do šmjercze. — Ale pschezo šašo što we nami tón šary Šadam hiba. Tutón šary Šadam dyrbi wschědnje w naš wumrjecz. Dyrbi morjenty byč i mjeczom Božeho šłowa. Potom pak dyrbi wschědnje w naš horje stanycz tón nowy człowjek, kiž w prawdošči a šwjatosčži psched Bohom je wěcznje živy! Wóh daj, so my wschitny wotemrjemy temu hrěchej a šmy živi w prawdošči. E. Š.

Jutrowne wješele.

Saczuj o wutroba „Šesuf je živy!“

Powjedaj wješela, šbožowna wschěm!

Jutrowne šłónzo, o rošwětluj mišle

Čžmowotu czěmnu a šmjertny nětk dym,

Našczja nadžija, jutrowna wěra

Šswobodnu czini, da wutrobje mēra:

Šesuf nam wotewri junu row wschěm.

Šamyštaj, wutroba, šwony nětk klineža

S bliska a i daloka, i wyšoka k nam,

Šwedženšny do šwěta ludam nětk šyncza,

Šryštuž je se šmjercze wotuczil šam,

Šorje je stanyl, row prošdný je nětko,

Sa naš je i Bohom nětk wujednal wschitko,

Do njebja pucz je nětk pschihotowal nam.

Jutry a našczjo, człowjeka ššchemja,

Šdnyž šymške te wětry woczichle šu,

Tak wěra a lubošcz njech w wutrobje kczēja,

Nadžija wošboži kóždeho tu,

So junu tam domach, o šbóžny čžašo

Našczjo wěczne my widžimy šašo,

Šesufu Šryštužu, dobywarja.

Jutrowna wěra, o wješele moje,

Pschěbēdž što móžnje, tej' lubošče šwjajt,

Budž ty mój jandžel, kiž wjedže te šwoje

Do wěcznej' domišny, k šbóžnosčži naš,

Pomhaj nam pscheminycz wschitko to šleho,

Daj nam što radžicz wscho k dobremu štejo,

A žiwjenju žórku tej wěcznosčži nam.

Šesuf, pscheminjer šmjercze, „ja nětko“

Twojeho dolhczja wješelu što,

S wutrobnej lubošczu, „Džak czi sa wschitko“,

So šy ty sa mnje nětk došonjal wscho,

Wjes hrěcha na šemi tudy šhodžil;

Pošchu čže, so by mje k wěcznosčži wodžil

W wěry, w lubošči, k šbóžnosčži tam.

E. Š.